

Роксана
Єнджеевська-Врубель

ЛУЦІАН

ЛЕВ, ЯКОГО НЕ БУЛО

Fundacja ING Dzieciom

Роксана
Єнджеевська-Врубель

ЛУЦІАН

ЛЕВ, ЯКОГО НЕ БУЛО

Ілюстрації
Йоанни
Юнг

невелика
багатоповерхівка

ЗУБ

Аня жила з мамою й татом у невеликій багатоповерхівці у кольоровому житловому комплексі. Саме там, у затишній квартирі на третьому поверсі була її кімната. І хоч у ній було все, що потрібно маленьким дівчаткам, щоб їм було добре, Аня часто приходила на кухню чи в кімнату до батьків і повідомляла:

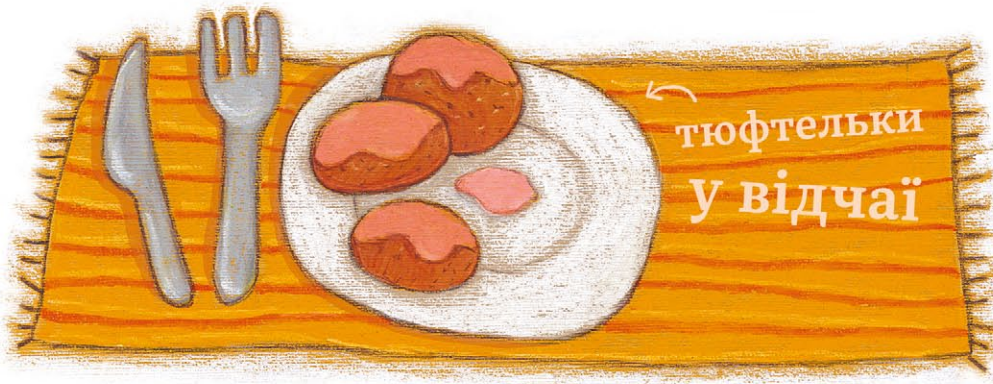
– Мені нудно.

І геть не розуміла, чому це однісіньке невинне слово так сильно їх дратувало. Так само, як і нарікання, що їй немає з ким гратися. Бо, якщо чесно, Аня почувалася трохи самотньо й мріяла про найкращу подругу. Таку, якій вона могла б розповісти всі секрети і яка б ніколи з них не сміялася. Звичайно, в Аниному будинку жили й інші дівчатка, але завжди, коли вона виходила на подвір'я, вони, здавалося, були або стрибали через гумку, або хіхікали під перекладіною для вибивання килимів. Тож вона поки що не мала ані найкращої подружки, ані навіть звичайної приятельки. Зате у неї був зуб, який хитався. Якраз спереду! Зуб, що хитається, – це справжній скарб. Коли він нарешті випаде, його потрібно покласти під подушку, і тоді Зубна Фея замінить його на якийсь подарунок. Аня вже не могла цього

дочекатися, але зуб зовсім не поспішав, хоч вона щомиті перевіряла його пальцем. Аж поки...

Того дня замість її улюблених налисників, були м'ясні тюфтельки на обід.

– Не люблю тюфтельки! – бурмотіла Аня, длубаючи їх виделкою з таким виразом обличчя, що тюфтельки з відчаю хотіли кинутися з тарілки просто на підлогу, коли раптом...

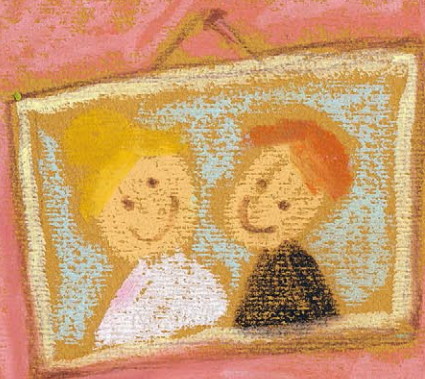
– Випав! Випав! – закричала дівчинка і аж підскочила від радості. А тоді виплюнула на тарілку шматочок тюфтельки в томатному соусі й дістала з неї маленький білий зубчик, який старанно загорнула в срібну фольгу від шоколадного батончика. А коли увечері мама закінчила читати їй казку, Аня поклала зуб під подушку й запитала:

– Як ти думаєш, що принесе мені Зубна Фея?

– Напевно щось гарне, – сказала мама й поцілувала Аню на добраніч.

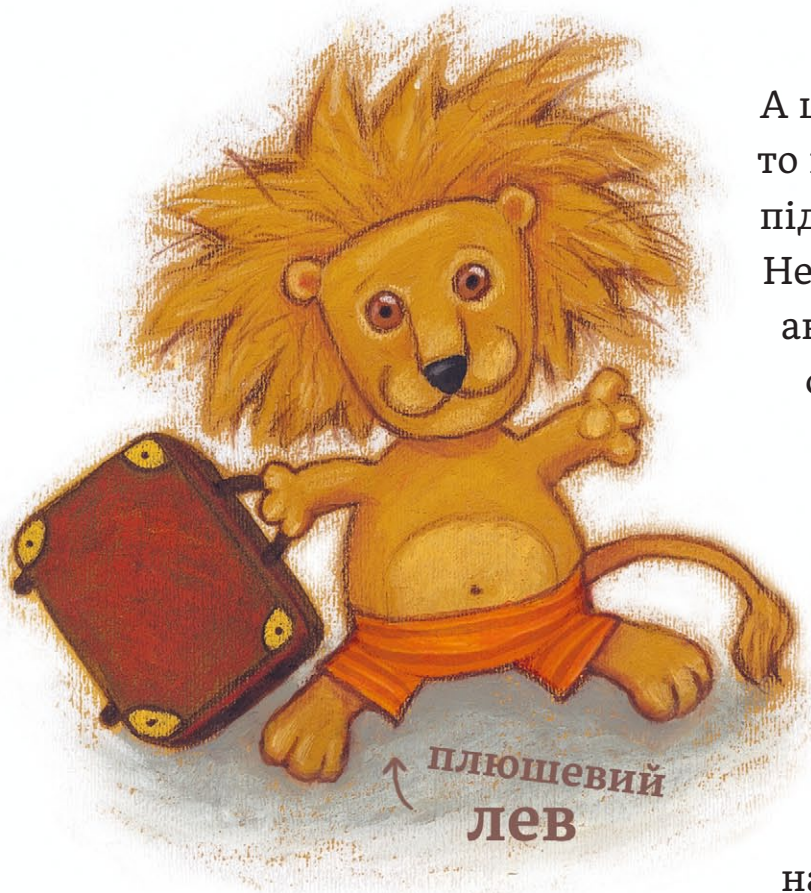
Засинаючи, Аня торкалася язиком порожнього місця від зуба й думала, чого їй хочеться найбільше. Може, ляльку? Найкраще, щоб із будиночком і колекцією вбрання. А може, фломастери з блискітками, що світяться у темряві? Або фільм про сміливих спецагенток?

– Нехай уже швидше настане ранок, – подумала вона, і щоб швидше заснути, міцно заплющила очі.

плетені
гачком →
фіранки

А щойно Аня прокинулася, то відразу сягнула рукою під подушку. Зуба не було! Не було також ані ляльки, ані фломастерів. І навіть фільму! Під подушкою не було нічого, крім... лева. Жовтого, з округлими м'якесенькими вухами, густою гривою й довгим хвостом, лева, який посміхався від вуха до вуха, а в товстій лапі тримав валізку на коліщатках.

– Оце й усе? – розчаровано подумала Аня. – Я так довго чекала на Зубну Фею, а вона принесла мені плюшевого лева?

Давчинка перевірила ще раз, але під подушкою нічого більше не було. Зовсім нічого. Фея її явно обманула.

– Я хотіла ляльку. Або фломастери... – розплакалася Аня.

– Але ж це дуже гарний лев. Подивися, як він гарно усміхається, – сказала мама, коли зайшла в кімнату.

– Але він мені не треба! Нехай та дурна фея забирає його собі! – кричала Аня.

Однак мама вже не звертала на неї уваги, бо в коридорі якраз задзвонив телефон. Ображена на Зубну Фею, на маму й на всі телефони світу, Аня шпурнула лева на самісінький верх книжкової шафи. І надовго про нього зовсім забула.

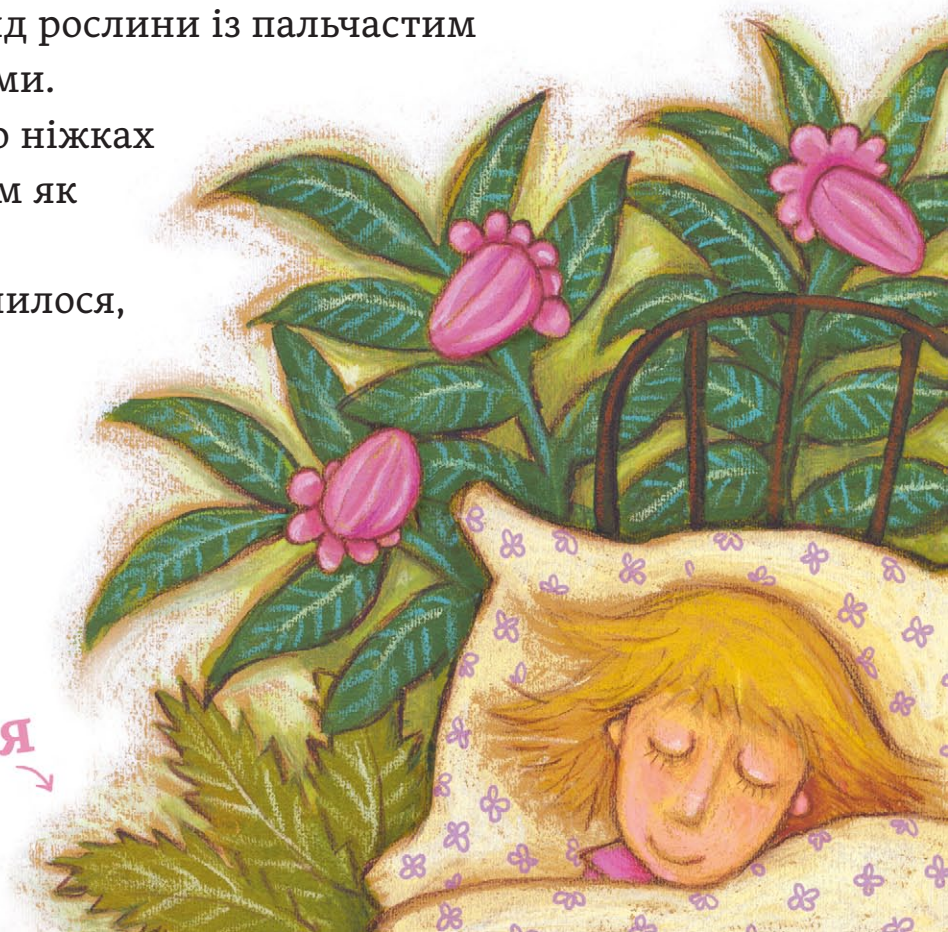
ЛУЦІАН

Того дня Аня прокинулася ще зрання, але очей не розплющувала. Лежала й чекала, аж поки мама, як завжди, покличе її з кухні: «Донечко, вставай! Сніданок уже на столі». Але мама не гукала, а вуха дівчинки вловили якесь таємниче шелестіння.

– Мабуть, батьки загрибають листя у садку, – сонно подумала вона. Але за мить пригадала, що вони ж бо живуть у багатоповерхівці і в них немає жодного садка, у якому можна було б щось загрибати. Аня сіла на ліжко й поглянула у напрямку дверей, але... дверей не було! Мало того, хоч це зовсім неможливо, не було також ні кімнати, ні підлоги, ані взагалі нічого, тобто нічого знайомого. Замість настільної лампи, занавісок, виплетених гачком, книжкової шафи й оранжевого килима, скрізь спиналися невідомі, грізні на вигляд рослини із пальчастим листям і дивними квітами.

Деякі з них звивалися по ніжках ліжка й виглядали зовсім як змії. Раптом серед цієї гущавини щось заворушилося, й Аня знову почула таємничий відголос і побачила, як з-поміж листя проступає... велика лапа.

пальчасте
ЛИСТЯ

Велика
лапа

Тож справді немає чого дивуватися, що вона заверещала так голосно, як іще ніколи в житті, і сховала голову під подушку.

– Усе це мені тільки сниться.

Я зараз прокинуся, і мама скаже, що на сніданок сьогодні

вівсянка. А я скажу, що хочу

пластівців. І все знову буде як завжди,

– прошепотіла вона.

І справді, саме в ту мить просто біля неї озвався голос. На жаль, це був не мамин голос.

– Тільки без паніки, моя люба! Тільки без паніки! Луціан уже йде до тебе!

– Луціан? Який іще Луціан? – подумала Аня, та голос видався їй настільки приємним, що вона зважилася визирнути з-під подушки.

Але тільки на мить. Бо те, що вона побачила, змусило її негайно насунути подушку назад на голову. Перед її ліжком стояв... великий лев, одягнений у смугасті шорти. За собою він тягнув валізку на коліщатках.

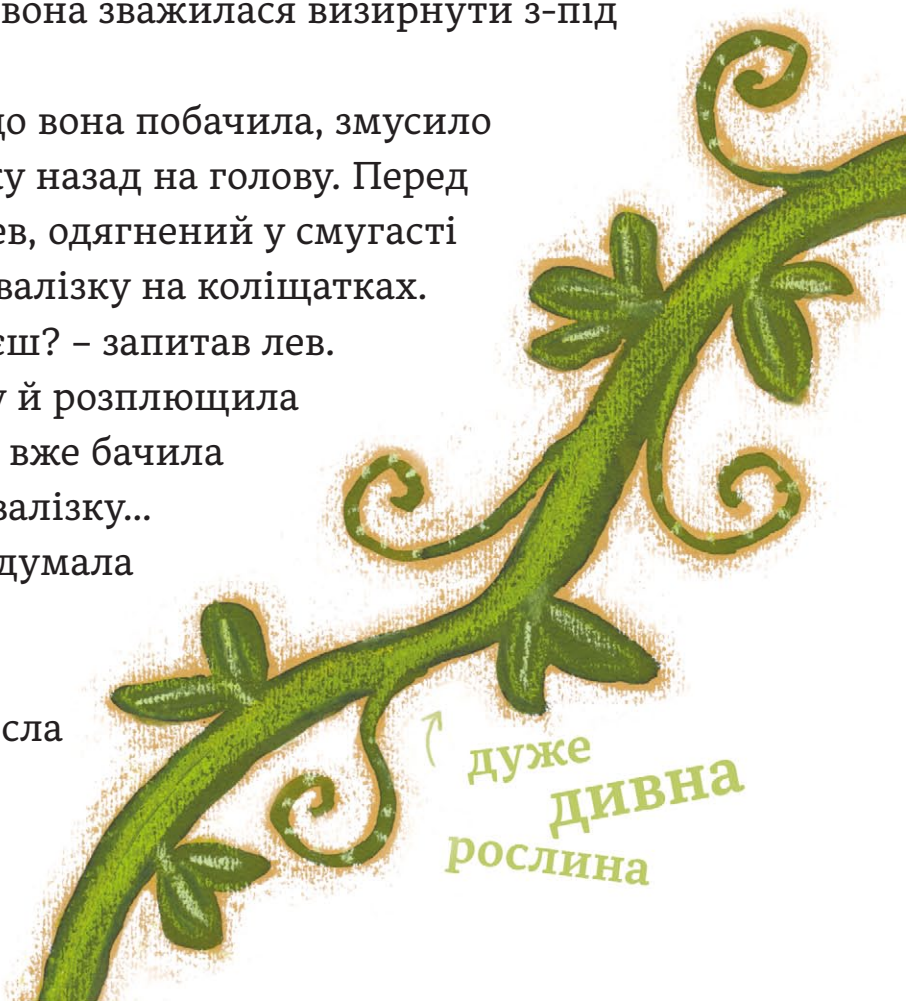
– Ти справді мене не впізнаєш? – запитав лев.

Аня голосно ковтнула слину й розплющила одне око. Справді, десь вона вже бачила цю раденьку усмішку. І цю валізку...

– Навіщо йому валізка? – подумала

Аня, і в ту мить пригадала, звідки вона знає цього лева.

Бо ж такого самого їй принесла та нестерпна Зубна Фея.

дуже
дивна
рослина

валізка
на коліщатах

– Але ж... Але ж це неможливо, – прошепотіла вона.

– Ну, що ж, часом на світі трапляються дуже дивні речі, – сказав лев. – Наприклад, дівчатка, яким не подобаються плюшеві іграшки.

Коли Луціан згадав про іграшки, Аня раптом дуже засумувала за домом.

– Я хочу до мами!!! – розплакалася вона.

– Мені дуже прикро, моя люба, але тимчасово це неможливо. На все свій час... – сказав лев.

– Але я не хочу у «свій час»! Я хочу зараз!

– Ну, так, розумію... Гмм... Так, – лев Луціан безпорадно подивився навколо, ніби з надією, що на якомусь дереві прикріплено інструкцію про те, як поводитися з дівчатками, що плачуть.

На жаль, розраховувати він міг тільки на власні сили. Тож він узяв себе в руки.

– Я обіцяю, що зроблю все, щоб «зараз» настало так швидко, як тільки це можливо. Витри личко, нам потрібно вирушати в дорогу, – сказав лагідно лев і подав Ані м'яку теплу лапу.

ДЖУНГЛІ

Уже понад годину вони продиралися крізь гущавину. Луціан в одній лапі тримав руку Ані, а в другій – валізку, якою прокладав собі дорогу. Він штовхав її поперед себе, як косарку для трави, весело насвистуючи собі під ніс, і дівчинка вперше подумала, що все це навіть кумедно. Але вона й далі не мала найменшого поняття, куди вони йдуть. Не була вона також упевнена, чи знає це сам Луціан, хоч він крокував уперед із дуже задоволеною міною. Коли ж вони вкотре минули той самий зламаний стовбур дивного фіолетового дерева, дівчинка наважилася запитати:

– А куди саме ми йдемо?

Однак вона сказала це так тихенько, що її голосочок потонув у шелесті листя, тріскоті гілля й насвистуванні Луціана.

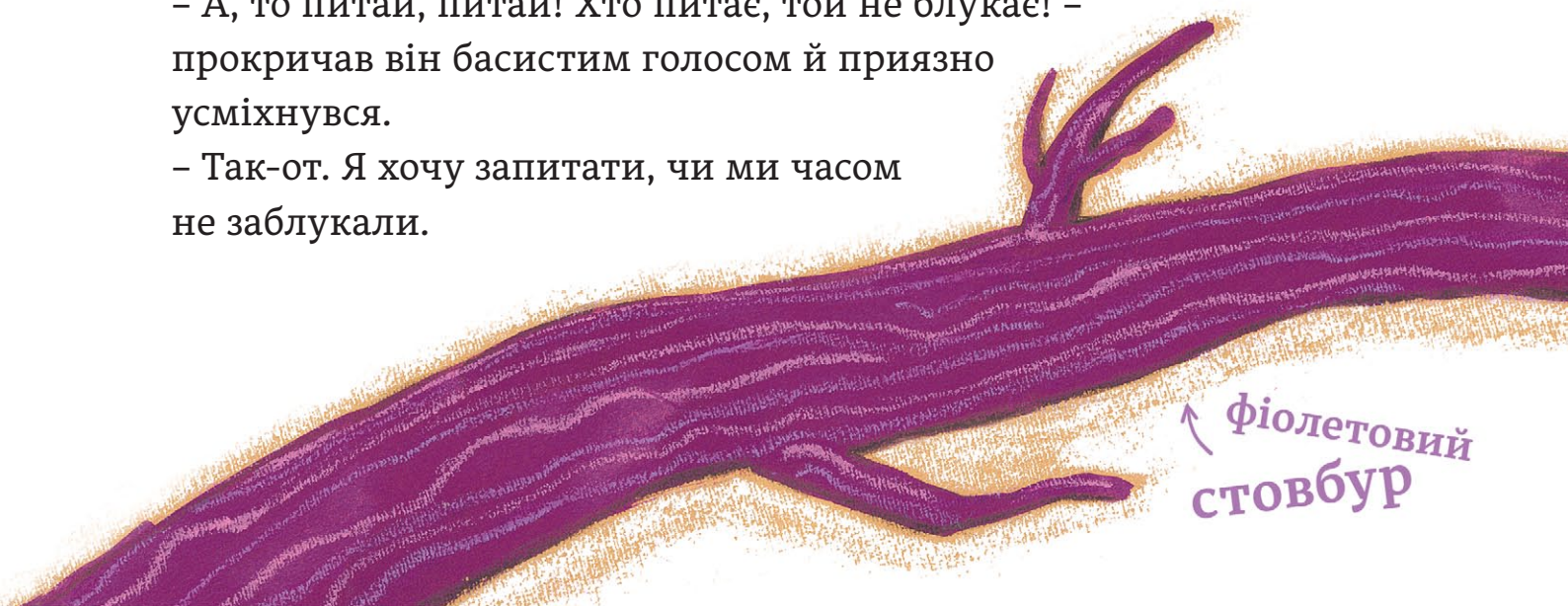
Тому вони знову пішли вперед і знову дійшли до смугастого фіолетового стовбура. А потім ще раз і ще, аж урешті Аня насмілилася й закричала:

– Я хочу щось запитати!

Лев Луціан зупинився й усміхнувся, широко демонструючи блискучі ікла.

– А, то питай, питай! Хто питає, той не блукає! – прокричав він басистим голосом й приязно усміхнувся.

– Так-от. Я хочу запитати, чи ми часом не заблукали.

↑ Фіолетовий
стовбур

– Заблукали? Але ж як, моя люба, як? Ми йдемо саме туди, куди треба. Луціан не може заблукати! – заявив заспокійливо лев і хотів уже йти далі.

Дійсно дуже важко сперечатися з кимось, хто втричі більший за нас, має великі зуби й величезну гриву, а до того ж – зовсім невідомо навіщо – штовхає поперед себе валізку на коліщатках. Особливо, якщо ти маленька дівчинка й далеко від дому.

Але попри це Аня спробувала.

– Ми вже сьомий раз минаємо цей фіолетовий стовбур, тож я подумала, що... – не завершила Аня, бо лев грізно трусонув гривою й схилився над нею.

– Ти думаєш, що я помилився з дорогою? – запитав він із незадоволеною міною, і перш ніж перелякана Аня встигла щось відповісти, ляснув себе по лобі й закричав:

– Це цілком можливо! Я ж справді забув поглянути на карту.

Одним вправним рухом пазура лев відімкнув валізку, вийняв із неї вишукано оправлену товсту книжку, повну поскладаних карт.

Він схилився над ними й занурився в читання.

Аня присіла поряд:

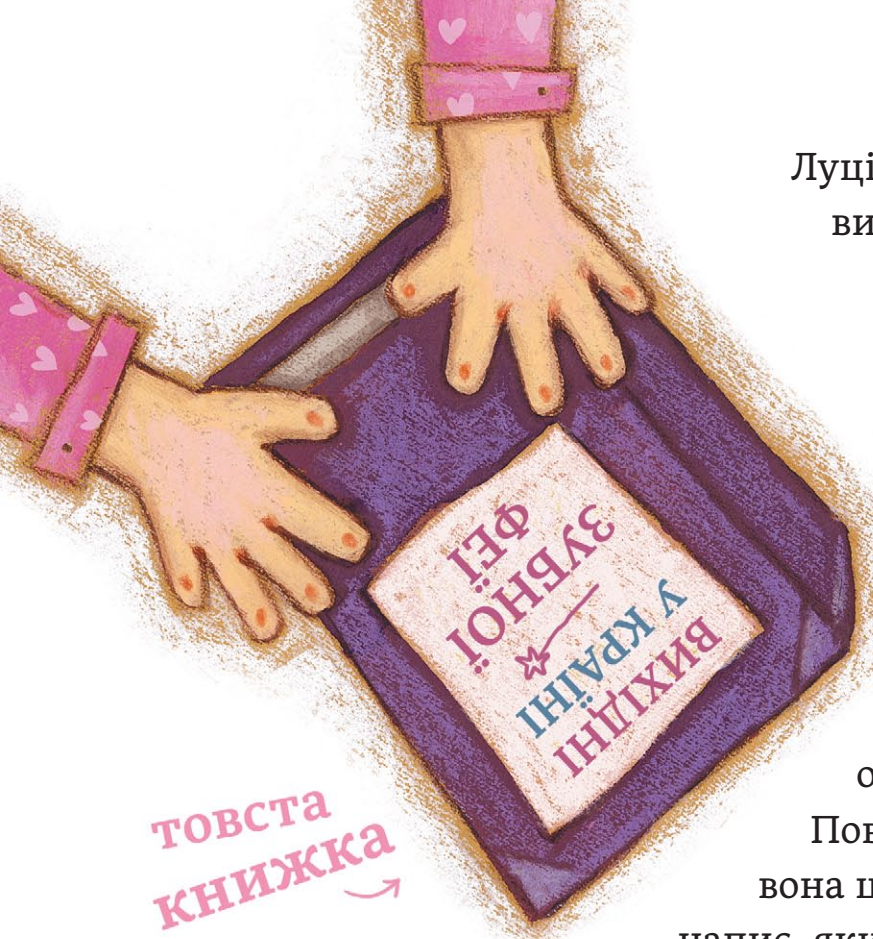
– А все-таки добре, що я озвалася, – вдоволено подумала вона, – інакше невідомо, скільки б ми крутилися в цьому лісі. Вона спокійно зітхнула.

незадоволена
міна

карта ↘

Луціан, який якраз скінчив
вивчати карти, роззирнувся
довкола, мугикаючи
під ніс:

– Праворуч, ліворуч,
до галявинки, через
струмочок...

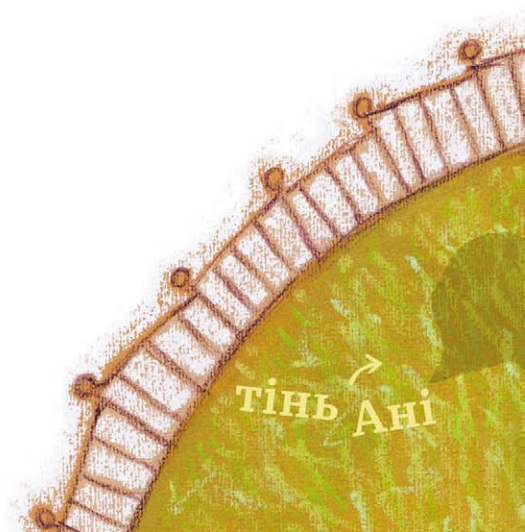
Книжку він поклав
на стовбур, і Аня тепер
могла детально
роздивитися кольорову
обкладинку.

Повільно й голосно (бо інакше
вона ще не вміла) вона прочитала
напис, який виднівся на ній:

– ВИ-ХІД-НІ У КРА-Ї-НІ ЗУ-БНО-Ї ФЕ-Ї.

– Із комплектом карт, сімомастами п'ятдесятьма шістьома
фотографіями й двадцятьма екскурсійними стежками! – додав
лев, не приховуючи гордості.

Але Аня не поділяла його радості. Перелякана, вона кинулася
втікати. У тому напрямку, звідки вони прийшли. Та щойно
вона зробила перший крок, джунглі зникли, наче від
дотику чарівної палички, і раптом виявилося, що вони
обоє опинилися на великому огороженому газоні.

«СМІХОЗОЛ»

- Ну, і що тепер, хіба ж ти краще зробила? Тут чітко написано, що рухатися можна тільки вперед! Не можна повертати! – розлютився лев. – Тепер нам самим потрібно шукати дорогу. Путівник нам тепер ні до чого, – додав він приречено.
- До Зубної Феї? Ні за що на світі не піду туди! – на знак протесту Аня присіла на зелену травичку.
- Здається, що у тебе немає виходу. Тільки вона дає квитки назад, – сказав Луціан.
- Я ж сказала про неї, що вона дурна, тепер вона напевно захоче мене покарати! Чому ти відразу не сказав мені, що я тут відбуваю покарання?
- Яке покарання? Що ти мелеш?! – розшаленів лев. – І заради Бога, перестань ревити!
- Якщо це не покарання, то чому я тут? – запитала Аня, шморгаючи носом.
- Що ж, моя люба, я і сам не знаю. Деякі речі часом стаються.

Чи подобається це нам, чи ні. І в цьому немає нічиєї провини, – сказав Луціан і сів на траву.

Раптом він верескнув і зірвався на рівні лапи. Щось боляче ущипнуло його за хвіст. А може, вкусило? Поки він іще встиг про це подумати, десь унизу розляглося обурене пищання.

– Агов, ти, жовта гора плюшу! Я тобі не диван!

Аня й Люціан подивилися вниз. Із землі виступала невеличка голівка з величезним носом і рум'яним обличчям і в червоній шапочці зверху. Коли вони уважно придивилися, то помітили в траві кілька інших таких голівок, а потім іще більше, і ще.

На всьому газоні, скільки сягає око, рівними рядами виступали із землі однаковісінькі маленькі голівки в червоних шапочках.

Одна бридкіша за іншу.

– Прошу мені вибачити, – сказав розгублено Луціан. – Я не помітив...

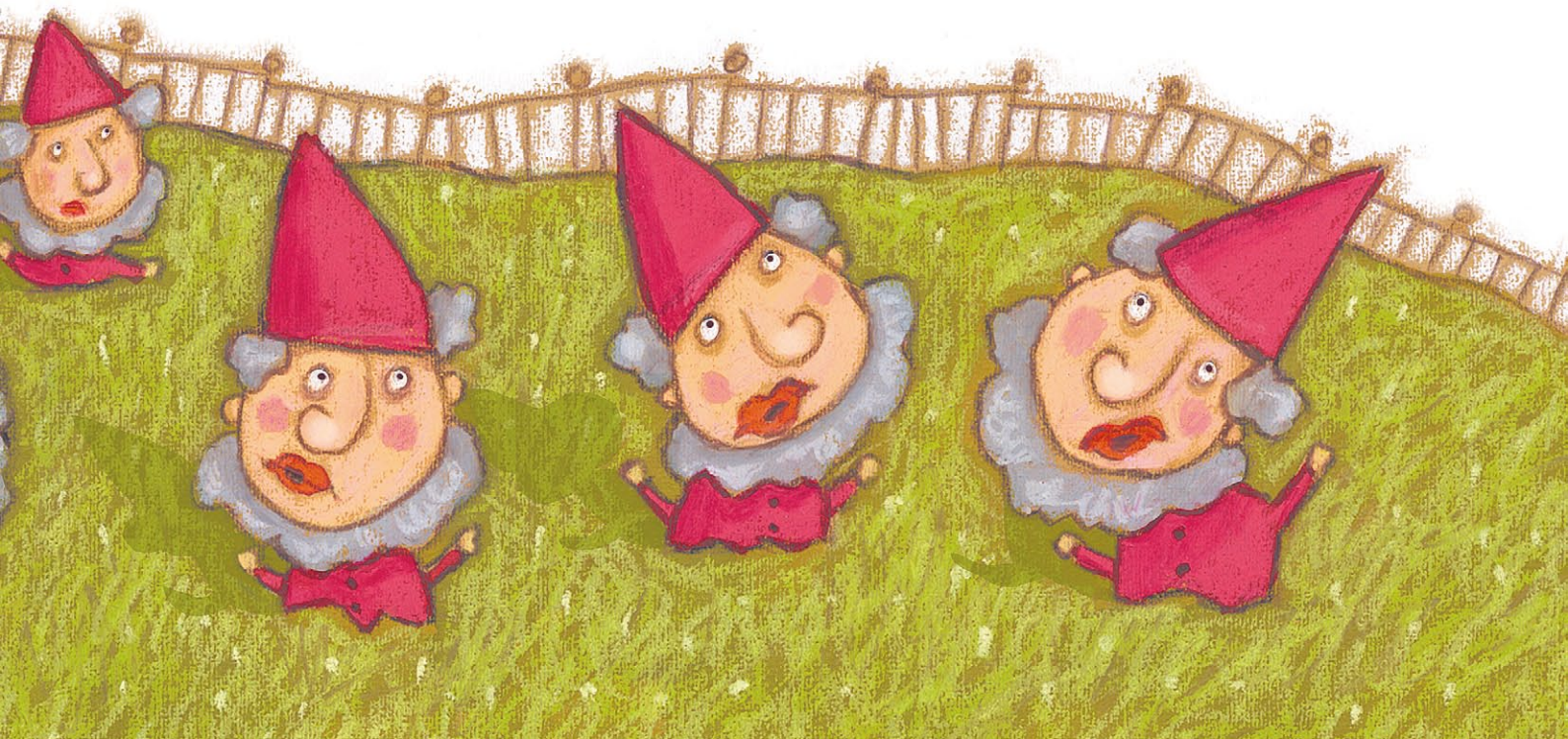
– Якщо ти сліпий, то купи собі окуляри! – верескнув червоненький гномик, а решта голів підтакнули йому, посвистуючи й показуючи язики.

маленька
голівка
з великим
НОСОМ

– Але ж він справді не хотів! –
закричала Аня, бо їй
зробилося шкода лева. –
І Луціан попросив
вибачення. Не треба бути
такими недобрими.
– Треба, треба, бо нам це
дуже подобається! – вигукнув
один із гномів, а решта почала з усіх сил
плюватися й скандувати: «Луціан-плюваціан».

Це нагадувало атаку садових зрошувачів, і Луціан намагався
затулити Аню валізкою. На щастя, за мить з-за дерева вискочив
якийсь чоловік у жовтих гумових чоботях і обприскав усю цю
неприємну компанію піною із чогось, схожого на вогнегасник.
– «Сміхозол»! – кричав він, показуючи їм флакон. – Концентрат
чистого почуття гумору. Без консервантів. Ідеально підходить від
злостивості. Я додаю його безплатно, – сказав він і захихотів.
– До чого додаєте? До цих балакучих редисок? – запитав
здивований Луціан.

– Які редиски?! – обурився чоловік у жовтих чоботях. – Це саджанці червоних садових гномів. Колись я вирощував троянди, але зараз це вже немодно. Їх потрібно поливати, обрізати...

Клієнти зараз хочуть червоних гномів.

– Але ж вони страшно неприємні й узагалі бридкі!

– Е-е-е, так уже відразу й бридкі. Вирощувати їх таки справді трохи обтяжливо, але продаються вони добре, просто чудово,

– сказав чоловік у жовтих гумових чоботях і вийняв з кишені целофанову торбу з написом «ГНОМОПЛЕКС Комплексне засівання садків червоними гномами». – Запакувати вам кілька штук?

– Ні-і-і!!! – в один голос закричали Аня й Луціан, хапаючись за руки. – Не треба нам цих гномів. Ми шукаємо Зубну Фею.

– А-а-а... – чоловік у жовтих чоботях помітно втратив інтерес.

– Це в той бік, – махнув він флаконом «Сміхозолу» в напрямку будинків, що маячили десь на горизонті.

РЕСТОРАН

Вони йшли асфальтованою дорогою у напрямку, який підказав їм чоловік у жовтих чоботях. Обминаючи придорожні реклами зі смаковитими стравами на них, мандрівники відчули, що голодні. Вони пришвидшили крок – і незабаром розмиті на горизонті будинки почали набувати форм. Червоний плаский дах, жовті скляні стіни...

– Може, це будинок Зубної Феї? – запитала Аня й стиснула Луціанову лапу.

– Чесно кажучи, я не думаю, – відповів Луціан, вдивляючись примруженими очима в неонові вогні, що миготіли над входом.

– «СМАКОЛЕНД», – нарешті прочитав він. – Як чудово усе складається. Здається, це ресторан.

Він не помилився. Це був ресторан. Зовсім порожній. Похмура офіціантка присунула до них, човгаючи капцями, і з понурою міною кинула на столик перелік страв.

– Патісони з гострими приправами, суп із джекфрута, – прочитав Луціан. – Гм-м... Звучить загадково. А що таке «щеврик у соусі з карамболи»?

– Зараз побачите, – без жодного усміху відповіла офіціантка.

Звучало це не дуже обнадійливо, але вони були занадто голодні, щоб ще над чимось замислюватися. Вони замовили страви, а коли офіціантка пішла у свій куточок, Аня несміливо озвалася:

– Луціане, я хотіла попросити у тебе вибачення. За те, як поводи́ла себе, коли знайшла тебе під подушкою. Тобі напевно було неприємно.

– Ну, так, це справді було непривітно, – похитав головою Луціан. – Але що ж... Я не надто вимогливий. Життя плюшевого лева не встелене трояндами. Мама завжди мені це повторювала.

– Зубна Фея – це твоя мама? – запитала Аня з надією.

– Та ні, де там! – розсміявся лев. – Моя мама – це моя мама.

– Але яка вона, та фея? Як вона виглядає? У неї є крила? – допитувалася Аня.

– Крила? Необов'язково. Зрештою, те, як вона виглядає, не має жодного значення, – сказав Луціан.

Саме у цей час офіціантка принесла замовлені страви.

– Тамаринд по-тасманійськи, – буркнула вона, ставлячи перед Анею тарілку сіро-бурої місиво.

Таку саму тарілку вона поставила перед носом Луціана зі словами:

– Пандан печений.

Вони перелякано поглянули на офіціантку, але та лиш стонула плечима.

↑
похмура
офіціантка

зовсім
порожній
ресторан

Луціан відважно вхопив виделку й набрав на неї трішечки пандана. На жаль, на смак він був точнісінько такий, як і на вигляд. Гидотний.

– Приправи! Сюди треба приправи, – сказав лев і потягнувся до валізки, із якої вийняв дві ємкості у формі сільничок.

На одній було написано «Уява», а на іншій – «Добра воля». Він щедро посипав ними свого пандана й покуштував знову.

– От тепер непогано, те, що треба... – промуркотів задоволено.

– Я цього не їстиму, – категорично заявила Аня й, ковтаючи слину, розпачливо засумувала за домашніми обідами. Так, навіть за тюфтельками в томатному соусі. Чи справді вона колись казала, що вони недобрі?

– У тебе є вибір. Або померти з голоду, або уявити, що це налисники з сиром і полуницею, – сказав лев, підсовуючи їй приправу.

В Аниному животі бурчало щоразу голосніше, тож вона додала спочатку багато уяви, а потім іще більше доброї волі й із заплющеними очима потяглася до виделки.

– Налисники! Справжні налисники! – закричала вона, ковтаючи перший шматок. – Але ж це неможливо!

– Ти вже сьогодні це казала, – засміявся лев і витер морду серветкою.

ГОТЕЛЬ

«ПОПІД ГОРОЮ»

Коли друзі вийшли зі «Смаколенду», сонце, схоже на великий червоний помідор, поволі котилося за горизонт. Невблаганно наближався вечір, тож вони попрямували у бік готелю «Попід Горою», про який повідомляли рекламні листівки, розкладені на підвіконні ресторану. На щастя, готель був недалеко.

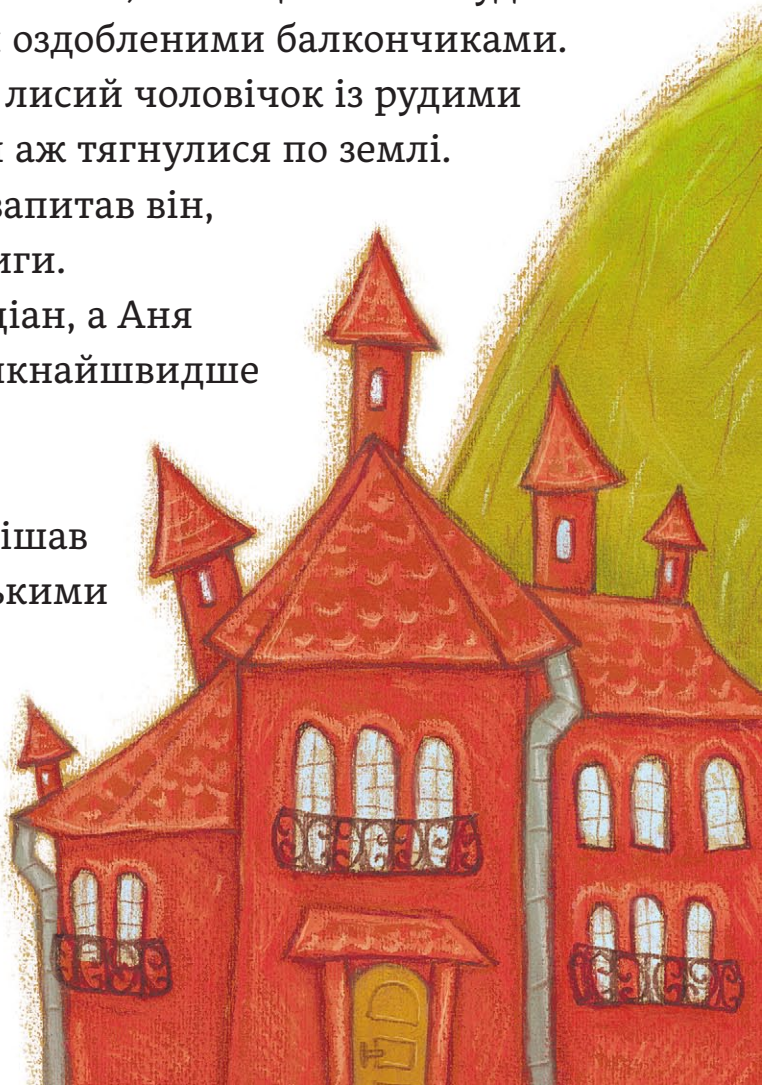
Уже за третім поворотом вони побачили гору, що виступала з-за дерев. Тут же, під її зеленим схилом, стояв цегляний будинок з багатьма шпилястими вежами й оздобленими балкончиками. Біля входу їх привітав маленький лисий чоловічок із рудими вусами, такими довгими, що вони аж тягнулися по землі.

– Ви надовго у нас зупинитеся? – запитав він, вписуючи їх до реєстраційної книги.

– Лише на одну ніч, – відповів Луціан, а Аня широко позіхнула. – Ми повинні якнайшвидше дістатися до Зубної Феї. Може, Ви знаєте, як туди потрапити?

– Та звичайно, звичайно, – пожвавішав чоловічок і затупав своїми маленькими ніжками, наступаючи ними на вуса. – Шлях до Зубної Феї веде якраз через нашу гору.

готель
«Попід Горою» →

Але здолати його нелегко! – додав він, стишуючи голос. – Сходження триває довго, цей шлях дуже важкий і страшенно небезпечний.

– Небезпечний?! – Аня припинила позіхати й широко відкрила очі.

– Стрімкі схили, дикі звірі, отруйні рослини, бездонні прірви, комахи-кровопивці, рвучкі вихори... – задоволено перелічував на пальцях адміністратор готелю.

– І це все на оцій одній горі? А вона видавалася такою гарною, – здивувався лев, кладучи лапу на плече Ані, блакитні очі якої починали нагадувати блюдця.

– О! Це тільки так здається! А поза тим...

– Чи можна нам взяти ключ? – увічливо, але твердо обірвав його Луціан, простягаючи лапу. – Ми дуже втомилися.

– Не хочете послухати, що сталося з вашими попередниками? Один із них... – не поступався чоловічок.

– Дуже дякуємо. На добраніч, – обірвав розмову лев, ухопив і Аню, і валізку й маршем удався до кімнати № 5, залишаючи розчарованого адміністратора готелю, руде волосся якого помітно опустилося вниз.

Кімната була простора, але й затишна, із м'яким килимом і великими ліжками, над якими звисали квітчасті балдахіни. Коли вони вже лежали під ковдрами, Луціан помітив, що балдахін над ліжком Ані ходить ходором.

– Ти що? Боїшся? – запитав він.

– Ні... – прошепотіла Аня уривчастим голосом. – Я тільки... так тремчу, бо... Чому ти не схотів послухати, що ще збирався нам сказати той вусань?

– У мене склалося враження, що він трохи перебільшував. А крім того... – тут Луціан ніби трохи засумнівався, – я боявся, що його

дуже
довгі
вуса

розповіді занадто мене налякають, – закінчив він невпевненим голосом.

– То леви теж бояться? – здивувалася Аня.

– Усі часом бояться, – зітхнув лев.

На мить запала тиша.

– Як ти думаєш, чи та гора справді така страшна? – за якусь мить озвалася Аня.

У неї ще трохи тремтів голос, але балдахін здригався вже набагато менше.

– Уявлення не маю, але в одному я впевнений: хай там що станеться, ми будемо разом. Я з тобою, а ти зі мною. А тепер сховай свій страх під цю ось подушку, нехай теж виспитьсся, – сказав лев, відмикаючи валізку.

Він вийняв із неї маленьку подушечку і подав її Ані. За мить у кімнаті було чути тільки спокійне розмірене дихання.

балдахін
ходить
ходором

САЛОН КРАСИ

Їх розбудило сонце. Друзі встали й побігли вниз. Адміністратор готелю якраз знімав із вусів рожеві пристрої для накручування волосся.

– Із такими довгими вусами, мабуть, незручно? – співчутливо запитала Аня.

– Я щочі накручую їх на спеціальні колодочки, але до кінця дня вони все одно випростовуються, – із сумом у голосі сказав вусань, кидаючи колодочки в шухляду.

– А чи не краще було б їх трохи підрізати? – запропонував лев.

– Самі собі підріжте! – закричав лисий чоловічок, заздрісно дивлячись на його буйну гриву.

– То кудюю найкоротший шлях на ту гору? – змінив тему Луціан, потираючи лапи.

– На гору? Яку гору? – працівник готелю нервово поворушив вусами. – Гори немає.

– Як це немає? – отупіло запитав Луціан.

– Дуже просто. Учора була, а сьогодні нема. Пішла собі, – повідомив чоловічок, викладаючи на стіл молоток і цвяхи.

– То навіщо ж Ви нас лякали? Ми так боялися, а що тепер?! Усе дарма? – закричала Аня.

– Звісно, ні! Я не допущу, щоб у моєму готелі щось пропало дарма, – працівник готелю попрямував до виходу.

– Замість гори у мене тепер є озеро. І воно ще небезпечніше, – додав він, прибиваючи над дверима нову вивіску, яка повідомляла: ГОТЕЛЬ «БІЛЯ ОЗЕРА».

Неймовірно
ВИСОКА
жінка

– Компенсацією за несподівані зміни нехай буде для вас безплатний вхідний квиток у наш готельний салон краси, – вусань натиснув дзвінок, і в коридорі з'явилася неймовірно висока жінка, яка нагадувала пуделя.

– Комп'ютерне добирання зачіски, перманентний макіяж, гідромасаж, грязелікування. І все це під наглядом ідеальних фахівців, – продекламувала вона. – На жаль, левів ми не приймаємо, – вона вхопила Аню за руку, і поки Луціан встиг зоглянутися, зачинила двері у нього перед носом.

Ошелешений несподіваним перебігом подій, лев усівся на валізку, не зводячи погляду з дверей, за якими зникла Аня.

Через годину, що видалася Луціанові вічністю, двері відчинилися. У них постало сине створіння з довгим пасмом волосся на голові, одягнене у дивовижно знайому, трохи брудну піжаму.

– І як я тобі? – запитало створіння Аниним голосом, але поки здерев'янілий лев устиг щось видушити із себе, подріботіло до дзеркала в кінці коридора, звідки за мить розлігся плач, що роздирав душу. – Але ж це не я! Що вони зі мною зробили?!!

Луціан почухав голову, відімкнув валізку, якийсь час порпався у ній, а тоді підійшов до дівчинки, яка була просто у відчаї. Він навіть не намагався її втішати.

– Це тобі, – сказав Луціан, вручаючи Ані футболку із надрукованим на ній написом.

СИНЄ
СТВОРІННЯ

- «Аня», – прочитала Аня, витираючи сльози. – Навіщо ти даєш мені це?
- Щоб ти не забувала, що в душі ти постійно така сама. Змінилася тільки упаковка. Я теж одягну таку футболку.
- Із написом «Аня»? – запитала дівчинка з блідою усмішкою.
- Ні. Із написом «Лев», – відповів Луціан і лагідно погладив Аню по голові.
- Але ж ти не змінився. Усі бачать, хто ти, – промовила Аня.
- Усі бачать, але сам я часом про це забуваю, – муркнув Луціан і задля тренування грізно загарчав на лисого адміністратора готелю, який саме з'явився у коридорі.

ХИМЕРНА

ПОТВОРА ОЗЕРНА

Вони вийшли з готелю. Від гори не було й сліду. На тому місці, де ще вчора виднівся зелений схил, тепер розливалось озеро. Друзі знали, що аби дістатися до Зубної Феї, їм треба переправитися на інший берег. Але вони навіть уявлення не мали, як це зробити. Адміністратор готелю (єдиний, хто охоче їм щось розповідав) після того як Луціан на нього загарчав, забарикадувався у сховищі для мітел і не реагував на стукіт. Отже, вони мушили якось упоратися самі. Вони вже досить довго йшли вздовж берега, але й далі не було видно нічого, крім густого очерету. Із неба спадав жар, а з Ані – струмочки синього поту.

– Тобі не треба було його так лякати. Що нам тепер робити? – запитала Аня з докором.

– Ну, гаразд. Може, я й справді трохи передав куті меду, але ж звідки я міг знати, що він такий нервовий, – схвильований Луціан відгорнув із чола спітнілу гриву. – Але не турбуйся, іще ніколи такого не було, щоб я не завів дитини до Зубної Феї.

– То ти вже був тут? І не знаєш дороги?! – розсердилася Аня.

– Проблема в тому, що ця країна постійно змінюється. Кожен, хто сюди приходить, повинен здолати свій власний шлях, – пояснив лев, і саме в ту мить обоє помітили серед очерету дерев'яний поміст, до якого було прив'язано човна.

Поки Луціан змагався з іржавим ланцюгом, Аня лягла на живіт і вдивлялася у своє відображення у воді.

– Чи я тепер завжди буду такою? – запитала вона приречено, даремно намагаючись здерти синій наліт.

– Я думаю, що напевно ні... – пробурмотів лев, метикуючи біля замка.

Вони сіли у човен. Але далеко не відпливли. Коли вони вкотре обернулися навколо своєї осі, Аня запитала:

– Луціане, а ти вмієш веслувати?

– Ні, але я охоче навчуся, – знайшовся із відповіддю лев, енергійно вимахуючи веслами.

Раптом озеро різко забулькотіло, і з нього виринула...

– Химера!!! – верескнула Аня й зірвалася на ноги.

Човен небезпечно захитався, а переляканий лев упустив весла у воду, звідки на них дивилася страхітлива морда з вилупленими очима.

– Тікаймо! – рикнув Луціан і став панічно веслувати лапами, зачеплюючи до човна надзвичайно багато води.

Вони перелякано металися по озеру й верещали як різані.

Страховисько з гігантською головою, вкритою лускою, кілька хвилин придивлялося до всього цього з філософським спокоєм, після чого піднесло велику лапу й ляснуло нею об човен.

– Спокійно! – сказало воно рішуче. – І перестань махати лапами, бо зараз підете на дно, – звернулося воно до Луціана, подаючи тому весла.

– Химера! Химера! – продовжувала репетувала Аня.

← страхітлива
морда

– А ти хто? Чи ти думаєш, що ти краща? – рознервувалося страховисько. – Ви дасте мені врешті щось сказати?

Аня замовкла.

– По-перше, я не ніяка не химера, а просто трохи химерна. Химерна Потвора Озерна, – представилася дивакувата проява, поправляючи кучеряве пасмо волосся й кокетливо кліпаючи довгими віями. – По-друге, нікого не оцінюйте за його виглядом. Чи ж це моя провина, що я не є втіленням краси? – тут Потвора Озерна впустила слізку, яка покотилася по її зеленій щічці. І з голосним плюскотом упала в озеро.

– Я ж бо нікому не хочу зробити жодної кривди. Бачу, як ви мучитеся, і от уже кілька хвилин намагаюся вам допомогти. Я так люблю помагати й не розумію, чому всі мене бояться, – сказала Потвора Озерна й вищирила в усміхові страшні ікла. Аня й Луціан здивовано подивилися одне на одного.

КОТИТЬСЯ
СЛЬОЗА

МИСТЕЦТВО ЛІТАТИ

Хоч і важко довіритися комусь, хто має вигляд дракона, але часом варто. Потвора Озерна виявилася надзвичайно приємним створінням. Вона терпляче намагалася навчити Луціана веслувати. На жаль, попри взаємні старання, човен увесь час крутився по колу.

– Не переживай, усе ж таки ти лев, а не бобер, – Потвора поплескала засмученого лева по плечах, а потім просто взяла човна під пахву й обережно перенесла його на протилежний берег.

Вдячний лев відімкнув валізку, вийняв із неї шапочку для купання завбільшки з надувний басейн і вручив Потворі Озерній.

– Чудово! Тепер мої кучері не будуть намокати у воді!!! – захоплено закричала Потвора й ніжно поцілувала їх обох на прощання.

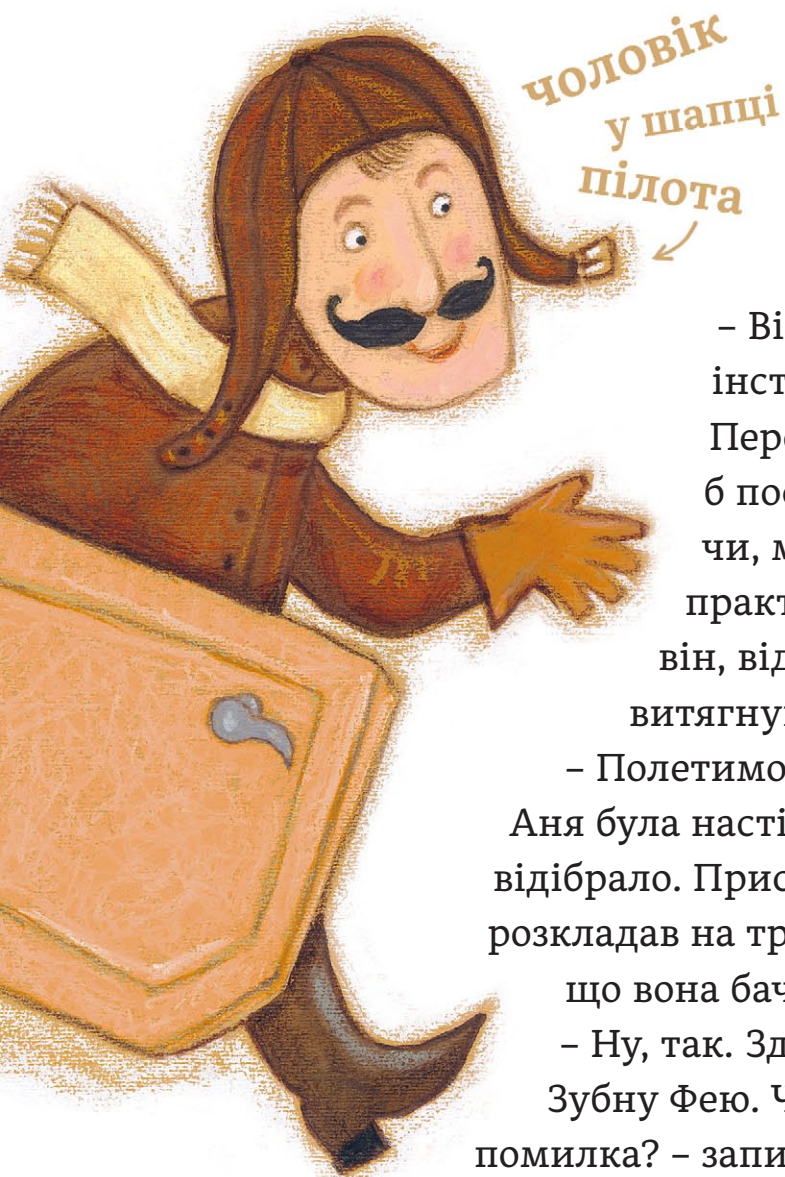
– Звідки у тебе у валізці така велика шапка? Ти знав, що ми зустрінемо Потвору Озерну? – запитала Аня, коли вони рушили вузькою стежкою на стрімке узгір'я.

– Навіть уявлення не мав. Це чарівна валізка. Я ніколи не знаю, що в ній можна знайти. Але там завжди є те, що мені найбільше потрібно, – відповів Луціан посапуючи.

– Як класно! Я б теж хотіла мати щось таке, – заздрісно зітхнула Аня.

– У кожного вона є, тільки не всі це знають, – засміявся лев і розглянувся доокола.

Вони якраз вийшли на поросле вересом узгір'я, із якого розкинувся краєвид на всю околицю. Потвора Озерна сказала, що тут вони знайдуть того, хто дасть їм наступні підказки.

Довго чекати не довелося. Із ріденьких кущів вихопився потужний усюдихід. Із нього вискочив чоловік у пілотці на голові.

– Вітаю! Вітаю сердечно! Я ваш інструктор, – загукав він радісно. – Перед тим як ви полетите, чи хотіли б послухати теоретичну лекцію, чи, може, достатньо буде кількох практичних вказівок? – запитав він, відчиняючи багажник, із якого витягнув якийсь таємничий пристрій.

– Полетимо? – невпевнено повторив лев. Аня була настільки вражена, що їй аж мову відібрало. Пристрій, який чоловік у пілотці розкладав на траві, не нагадував нічого, що вона бачила досі.

– Ну, так. Здається, ви хочете побачити Зубну Фею. Чи, може, сталася якась помилка? – запитав інструктор.

– Ні, жодних помилок. Тільки я ще ніколи не літав і не знаю, чи зможу. Із веслуванням мені не пощастило, – присоромлено замуркотів лев.

– Літати на паральоті – це як їздити на велосипеді, – усміхнувся чоловік у пілотці. – Якщо занадто не ускладнювати, то просто летиш і все.

Луціан із сумнівом потріпав гривною. Раптом він відчув у своїй лапі маленьку ручку.

– Упораємося, от побачиш. Бо ж ми з тобою разом. Я з тобою, а ти зі мною, пам'ятаєш? – промовила до нього Аня й усміхнулася

росте
верес

своїм найпрекраснішим щербатим
усміхом.

Лев здивовано подивився на дівчинку.

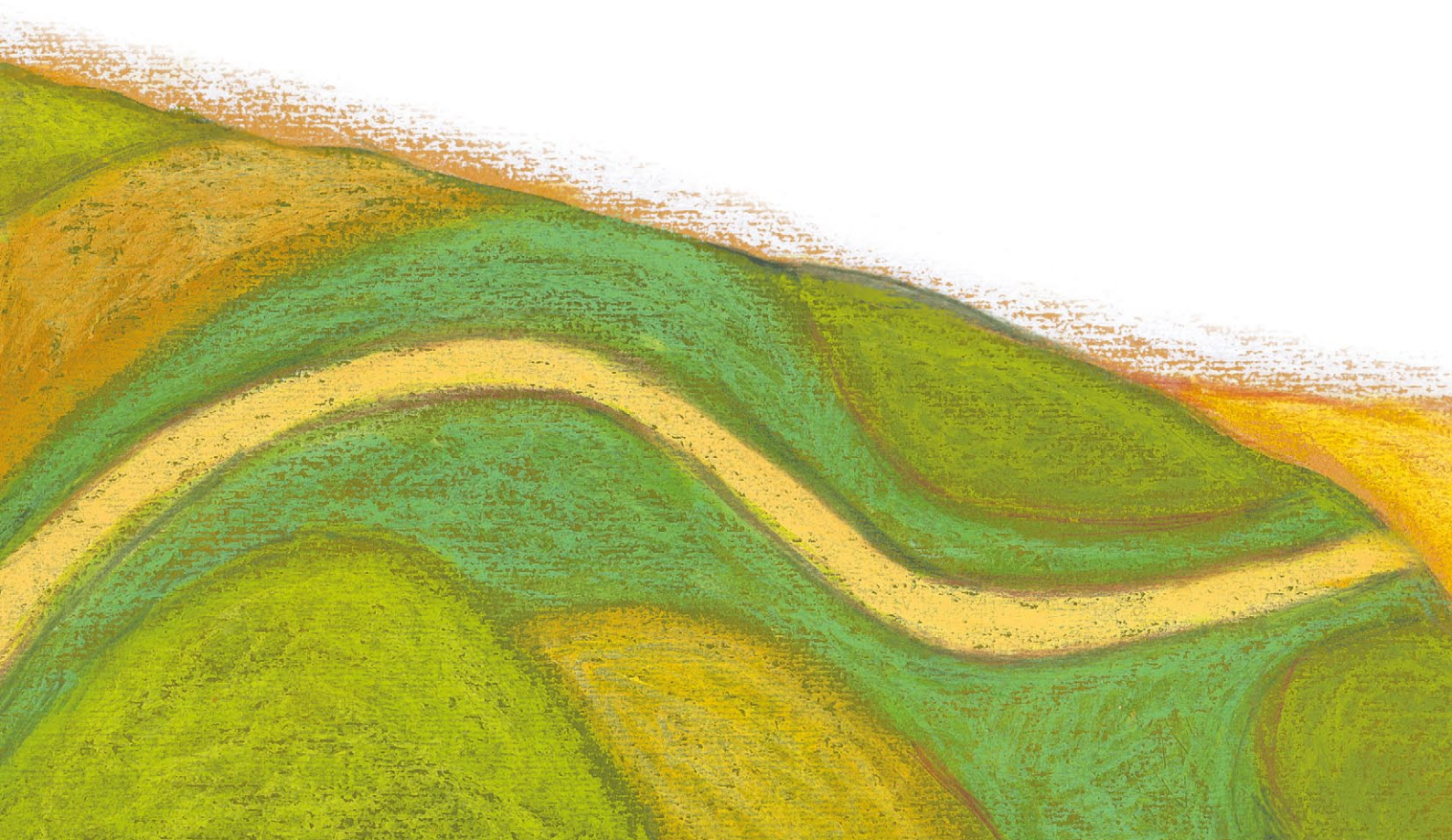
Перед ним стояла безстрашна синя
володарка простору.

– Ну, то летімо, – сказав Луціан, і вони
сіли на параліт. – А ти не боїшся? – запитав
він Аню.

– Звісно, що боюся. А ти ні? – засміялася
дівчинка, перекикуючи шум вітру.

Тепер потрібно було тільки добре розігнатися. Вони бігли з усіх
сил, а коли земля втекла у них із-під ніг, то просто знесли
в повітря.

– Летимо-о-о-оо!!! – друзі радісно закричали й подивилися донизу.
Під ними простирався нескінченний кольоровий килим,
витканий із лісів, озер та лук і вигаптуваний маленькими
будиночками.

ЗУБНА ФЕЯ

Вони летіли довго, то підносячись, то спадаючи донизу. Вітер розвівав левову гриву й Анине волосся, і от уже нічого не лишилося від дивакуватої чубатої зачіски. Піддаючись лагідним вітровим подмухам, вони зовсім забули про страх. Саме тоді на горизонті з'явилася миготлива сапфірова смужечка, яка швидко перетворилася на цілком велику стрічку.

– Море! Луціане, море! – піднесено закричала Аня.

Тепер вони пролітали над білими піщаними насипами, і щоб не скупатися разом із паральотом, треба було подумати про приземлення. Поради, якими поділився з ними чоловік у пілотці, виявилися дуже придатними, й уже незабаром вони м'яко впали на теплий пісок.

– Ну, браво, браво! Не думала, що це так добре вам удасться, – за їхніми спинами почувся жіночий голос.

Вони могли б закластися на що завгодно, що коли приземлялися, пляж був зовсім порожній. Але тепер просто біля них стояв смугастий лежак, який повністю заповнювала собою товста пані в купальному костюмі й великих сонцезахисних окулярах. Коротку шию охоплювала низка намиста з перлин.

– Намасти мені спину, люба, – попросила пані, витягаючи до Ані руку з олією для засмаги.

Розгублена дівчинка слухняно виконала прохання, а коли втерла собі в долоні рештки олії, побачила, що до них повертається їхній справжній колір.

– Помаж оліє обличчя, – сказала товста пані. – Це надзвичайно добрий знесинювач. Достатньо зовсім трішки, і ти будеш такою, якою була раніше.

– А звідки Ви знаєте, якою я була раніше? – запитала Аня здивовано.

– Ну, що ж, зрештою, я Зубна Фея! – засміялася пані й поправила окуляри.

– Але ж феї мають зовсім інший вигляд, – запротестувала Аня. – У них такі гостроверхі шапки, та ще чарівні палички, і...– вона ще хотіла додати, що феї не такі товсті, але в останню мить прикусила язик.

– Ну, так, колись так справді було, але зараз ми йдемо в ногу з часом, – сказала фея. – Але облишмо мене, зараз ти найважливіша. Ти, мабуть, хочеш повернутися додому?

– А можна? Справді? – Аня аж підскочила від радості.

Та звичайно. Ти пройшла довгий шлях, і ніхто не збирається тримати тебе тут довше, ніж це необхідно. Але спочатку ми повинні залагодити питання з подарунком. Я знаю,

пляжна
сумка

що він тобі не сподобався, – тут фея ущипнула товстеньким пальцем, оздобленим каблучкою із перлиною, Луціана, який мовчки сидів на піску.

Аня присоромлено опустила голову.

Вона була впевнена, що зараз Зубна Фея почне їй дорікати. Але та без жодного слова попалася у своїх пляжних торбах.

– Узагалі-то я ніколи не помиляюся, але часом може трапитися якийсь недогляд, – сказала вона на завершення. – Якщо й надалі хочеш обміняти подарунок, то будь ласка, – вона витягла з торби ляльку, фільм про сміливих спецагенток і фломастери з блискітками.

Лев удавав, що не звертає на все це уваги, але було чути, як голосно він ковтає слину.

– Обміняти? Луціана? На це? – Аня аж затремтіла від обурення. – Друзів не міняють!

– Ага. Отже, я таки не помилилася? – переконалася фея. – Просто чудово. У такому разі час додому.

Аня підійшла до лева й міцно його обняла. Зубна Фея взяла з торби маленьку печатку.

– А скажіть мені ще, будь ласка, що Ви робите з усіма тими зубами? – іще встигла запитати Аня.

– Перетворюю їх на перлини! – засміялася Зубна Фея, притискаючи до її долоні печатку з написом «ЗВОРОТНИЙ КВИТОК».

ЕПІЛОГ

Аня прокинулася від стукоту.

– Мабуть, Луціан погано прив'язав човна до помосту, – подумала вона, розплющуючи очі.

Але це стукав не човен, а капці того, хто саме заходив у кімнату.

– Мама! – зраділо вигукнула Аня.

– О! Як мені подобається, що ти сьогодні маєш гарний настрій,

– усміхнулася мама. – І я радію, що ти нарешті полюбила цього лева.

Тільки тоді Аня помітила, що увесь час притуляла до себе

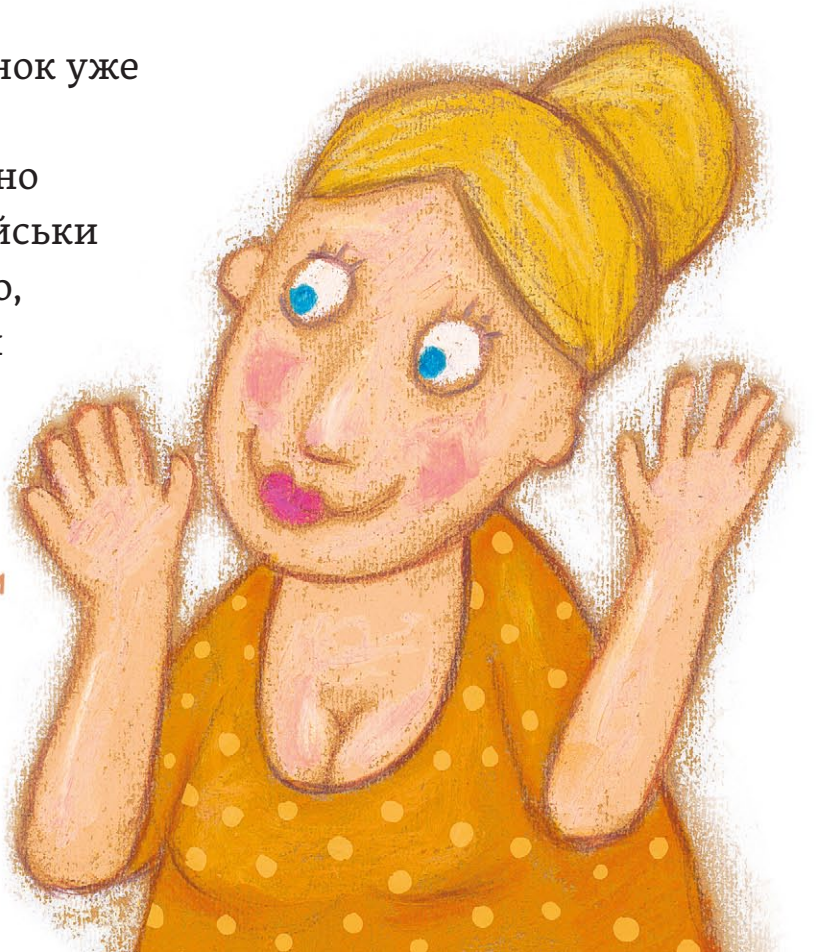
Луціана, зменшеного до звичайних плюшевих розмірів.

Він стискав у лапі валізку й виглядав так, ніби ніколи не сказав жодного слова. Поки Аня про це думала, мама сказала:

– Вставай, донечко. Сніданок уже на столі.

За вівсянкою, яка порівняно з тамариндом по-тасманійськи виглядала зовсім непогано, мама зауважила, кидаючи погляд на печатку від Зубної Феї:

мама
радіє ↗

– Дуже дивні татуювання стали зараз вкладати у чіпси.
Аня вже відкрила рот, щоб заперечити, що це ніяке не татуювання, але в останню мить не стала цього робити.

– Мама і так не повірила б, правда, Луціане? – шепнула вона у плюшеве вушко.

Вона поснідала й вийшла на подвір'я. Дівчатка з її будинку, як завжди хіхікали під перекладиною для вибивання килимів.

Вона підійшла до них. Аня вже не боялася. Бо ж вони точно не могли бути гіршими за тих червоних садових гномів.

– Привіт! У мене випав зуб, – повідомила.

– Справді? Покажи! – закричала одна з них, а решта дівчаток перестали хіхикати й подивилися на Аню зацікавлено.

Аня розкрила рота, щоб продемонструвати дірку від зуба, але коли торкнулася до неї язиком, виявилося, що дірка перестала бути діркою. У ній ріс зуб! Перший дорослий зуб.

ЗМІСТ

Розділ перший. Зуб	3
Розділ другий. Луціан	7
Розділ третій. Джунглі	11
Розділ четвертий. «Сміхозол»	15
Розділ п'ятий. Ресторан	19
Розділ шостий. Готель «Попід Горою»	23
Розділ сьомий. Салон краси	27
Розділ восьмий. Химерна Потвора Озерна	31
Розділ дев'ятий. Мистецтво літати	35
Розділ десятий. Зубна Фея	39
Епілог	43

ING Bank Śląski, Фонд ING дітям

ING Bank Śląski S.A.
ul. Sokolska 34, 40-086 Katowice
www.ing.pl

Fundacja ING Dzieciom

Фонд ING дітям
ul. 11 Listopada 12, 43-460 Wisła
www.ingdzieciom.pl

Ілюстрації та графічне
оформлення оригіналу:
Йоанна Юнг

Консультації змісту оригіналу:
проф. д-р хаб. Катажина Красонь

Графічне оформлення української версії:
Дорота Новацька

Переклад та коректура
українського видання:
д-р Олександра Братчук,
Тетяна Павлінчук

Редакційний нагляд:
Йоанна Димна-Ошек,
Йоанна Вармуз,
Альдона Радомська-Палуховська

ISBN 978-83-959395-1-8

Copyright © ING Bank Śląski

PRINTED IN POLAND

Перше видання

Друк Petit Skład-Druk-Oprawa
Spółka Komandytowa
ul. Tokarska 13, 20-210 Lublin

БЕЗКОШТОВНИЙ ПРИМІРНИК

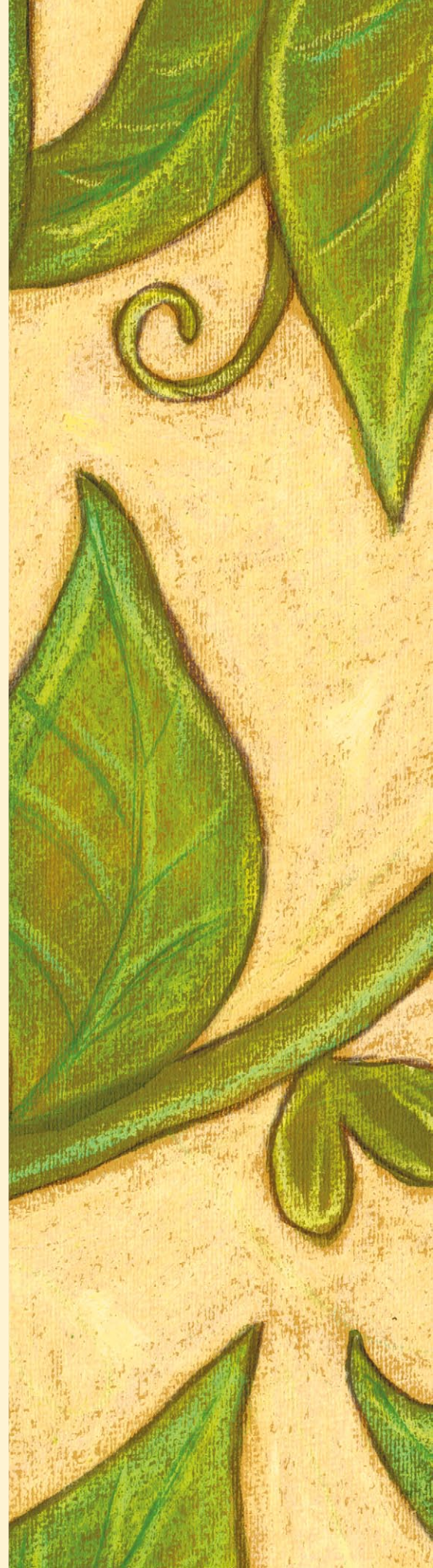
Від засновників

ING Bank Śląski вже багато років допомагає дітям, які особливо потребують підтримки. Саме тому у 2005 році в рамках програми “У компанії лева” було створено цю унікальну бібліотерапевтичну книгу. Протягом кількох років ми безкоштовно роздали дітям і дорослим тисячі примірників у лікарнях, бібліотеках, школах та дитячих будинках. **Луціан, лев, якого не було**, розповідає історію лева Луціана і Ані, які блукали країною Зубної Феї. Їхні пригоди показують дітям, як долати труднощі та перешкоди завдяки дружбі та довірі. Герої допомагають юному читачеві повірити у власні сили в боротьбі з негараздами.

Разом із **Фондом ING дітям** ми придивляємося до соціальних потреб та реагуємо на них. Натхненням для перекладу цієї бібліотерапевтичної книги стала необхідність підтримки дітей з України. Ми віримо, що Луціан та його подруга Аня допоможуть їм та іншим українським дітям знайти спокій, силу та віру в краще завтра.

Фонд ING дітям підтримує дітей вже понад 30 років. З цією метою він співпрацює з волонтерами та соціальними партнерами по всій Польщі. Щороку він допомагає тисячам дітей за посередництвом власних програм “Табори посмішок” і “Волонтерство ING”. Проте Фонд займається не лише програмами, які він реалізує. Це насамперед люди з відкритим серцем і чуйністю до потреб дітей. Також у центрі, що знаходиться у містечку Вісла, Фонд опікувався групою дітей із дитячого будинку з Запоріжжя. Діти знайшли тут не лише притулок і турботу, а й безпечні умови для подальшого розвитку. Сподіваємося, що історії героїв книги підтримають усіх українських дітей у подоланні життєвих труднощів і додадуть їм віри в те, що будь-яку біду можна подолати завдяки сміливості та вірі у власні сили.

Детальніше про бібліотерапію та наші книги можна прочитати на сайті www.ingdzieciom.pl

**Що робити, коли раптом, за одну ніч,
знайоме середовище змінюється і в ньому
з'являються нові люди. Як впоратися
з несподіваними викликами та ситуаціями.**

Одного ранку Аня прокидається, розплющує очі та з подивом дізнається, що нове місце зовсім не нагадує її кімнату, а з дому не чути знайомих щоденних звуків. Крім того, з'являється лев Луціан, м'яка іграшка, яку вона напередодні кинула в куток. Лев Луціан запрошує Аню в Країну Зубної Феї, місце, сповнене сюрпризів, раптових змін і несподіваних поворотів сюжету. Чи вдасться Ані подружитися із левом Луціаном, чи зможуть вони разом подолати труднощі? Чи допоможе сила довіри та дружби досягти мети...

**Детальніше про наші книги можна прочитати
на сайті www.ingdzieciom.pl**

Fundacja ING Dzieciom

